

ZUZKA

aneb

VLAKY V HLAVĚ
NA DOŽIVOTÍ



Tamara Krejčí

Tamara Krejčí

ZUZKA

aneb

Vlaky v hlavě na doživotí

Něco málo na úvod

Je 2. září a píše se rok 1985, konkrétně nový školní rok 1985/86. Usedáme do lavic, jsme druhý ročník SOUZ (Střední odborné učiliště zemědělské) neboli „zeměděлка“.

Máme mezi námi ztráty, ale ne na životech, jen na neschopnosti se něčemu naučit. Prostě pět holek ruplo a do druháku nedošlo. Ty, které ještě nemají šestnáct let, musí opakovat ročník, pokud má šestnáct, může nastoupit někde přímo do práce.

I když je mi něco málo přes 15, jsem dost stará na to, že vím, co chci a tak rozhodně dopadnout nechci. A musím přiznat, že po základce je to úleva, není to tak náročné a hlavně už to má ten smysl, že se učím pro to, co chci v životě dělat. Mám v plánu se vyučit a studovat dál, určitě v tomto oboru. Jsem sice holka z města, ale táhne mě to k přírodě, ke zvířatům. Když jsem si vybrala tento obor, tuto školu, tak jsem měla doma peklo na zemi, hlavně s mamkou. Ta neustále vzpomínala, jak se v dětství nadřela okolo zvířat, že musela po škole pást krávy a nevím co ještě. Mlela o tom donekonečna, až nakonec zmobilizovala tatku, že by mě měl dostat na ekonomku, zmobilizovala babičku, strejdu z Prahy, který měl nemalé známosti, ale chyba lávky, nedala jsem se. Dokonce strejdivé mě chtěli šoupnout na elektro učiliště, no prostě blázinec.

Nevím, proč jsem se tak nadchla, ale rozhodně jsem nechtěla v budoucnu pracovat v obchodě, nebo ve Slezanu, prostě mě děsil babský kolektiv a práce s lidmi. Nakonec jsem i mamku zklidnila, konečně o tom aspoň přestala mluvit. Připomněla jsem jí, jak byla ve Slezanu nešťastná, hlavně pro protivný kolektiv, plný závistivých bab a ve válcovnách zase maká na směny (ranní, odpolední, noční). Taky jsem ji zatáhla do školy, která byla útulná, malá a hlavně pan ředitel na ni zapůsobil úžasným dojmem, věnoval se jenom jí a u kávičky ji ujistil, že v dnešní době je zemědělství na špičkové úrovni atd. atd...

A v kravíně, kam jsme si prostě udělali rodinný výlet, uronila i slzu nad tou pohodou a klidem přežvykujících kraviček. Každá měla své jméno a telátka jsme objevili v čistých postýlkách, prostě konečně pochopila, proč zrovna ta zemědělkyně.

Musela jsem si i já vše srovnat v hlavě, všichni mě strašili dřinou v létě v zimě, že houby vím, co tato práce obnáší... a tak jsem se po prohlídce školy sama vydala na prohlídku kravína, abych si ten kolos masa, neboli pochodující mlíkárnou, českou krávu strakatou prohlídla pěkně z blízka a uchvátila mě na první dojem, ty jejich oči a klídek. Samozřejmě mi časem stračeny dokázaly, že dokážou být úžasně mámy, ale i velice hbité a vynalézavé co se útěků týká, to se potom dějí věci, to je tvrdá zkouška kondičky i pro zootechniky z kanceláří, kteří neváhají osedlat koně a vyrazit za davem (stádem) stračen, které se zrovna rozhodly zdrhnout a devastovat např. pole s kukuřicí. A že naopak prasnice jsou

nejhorší matky, ta klidně zalehne své mimino a ani to s ní nehne. A tak pilně studuji, abych život zvířatům ve stáji usnadnila.

Tohle všechno se mi honí hlavou, v dálce houká vlak, ten mě ze vzpomínání pěkně probere. Nenávidím ten zvuk, vždycky mi připomene těžké loučení s Kubou. Včera jsme se poprvé po prázdninách museli rozloučit na celý dlouhý týden. Kuba dělá učňák pro OSP ve Valmezu a proto je na internátě. Celou cestu na nádraží jsme mlčeli, na peróně se líbali, lidi kolem sebe nevnímali, bolí mě u srdce a derou se mi slzy do očí, když si vzpomenu na slib „napíšu hned, jak bude chvílička“. Celou cestu domů jsem bulela.

Milá dnešní mládeži, jen na okraj připomínám, psal se rok 1985, hluboká totalita, nevědomost. Neměli jsme mobily ani automobily, snad nějaký frajer vlastnil „chrchla neboli pincka“ (malou motorku), neexistovala elektronická pošta, tak se na psaníčko od miláčka čekalo tři dny a to si musel vzpomenout a mít čas něco čmárnout a opravdu hned poslat. A když jste se v dopise dočetli „líbám a vzpomínám“, tak to byl vrchol intimnosti. Je fakt, že jsme začínali v patnácti, ale my už jsme všichni byli ze základky a tak nějak jsme tušili, že na lásku a na randění máme pár let, možná jen pár měsíců, protože něco jako chráněný sex, to byla věc, o které jsme většinou neměli ani páru. A proto většina mladých známostí končila průšvihem. A bylo dost děvčat, která si mohla tak jedině připomínat celý život písničku od Katapultu:

Líbal tě na autodromu, tvrdila jsi, že musíš domů. Louka, hvězdy, sedmikrásky a tvůj první důkaz lásky. Poznalas pak v okamžení, jak se dívka v ženu mění.

Louka, hvězdy, sedmikrásky, syn má po těch hvězdách oči.

Krásný oči duhový a kdo je táta kdo to ví.....??

(z domácí sbírky LP)

1. Důkaz lásky

Konečně dorazila i Majka, je nějaká divná, bleskne mi hlavou. S ohromným povzdechem si sedá a špitne: „Jsem v tom.“

Něco ve mně dloblo, ale úplně mi to mozek prostě nevzal, tak se přibližně ptám: „A v čem jako?“

„Ježíši, v čem asi? Jsem prostě zbouchnutá, máme s Tomášem průšvih a asi mě vyhodí ze školy. Teď se o tom jedná v ředitelně, naši, třídní a ředitel, co se mnou? Ale je mi jasné, že nemůžu pokračovat, jako těhotná nesmím na praxi, to nám přece říkali hned v prváku, pamatuješ?“

„No jasně že jo, ale to je jedno. Prosím tě, co vaši?“ Je mi jasné, že by mě snad hlavně matka zabila a tatka asi Kubu, nevím, nad tím jsem snad nikdy ani neuvažovala.

„Tomáš dostal od mého fotra pár facek a mamka brečí dodnes, co ti mám líčit? Hned se starali sice i o potrat, ale bylo pozdě a Tomáš by to stejně nedovolil.“

„Prosím tě, a kdo by se ho jako ptal?“ vyletí ze mě.

Majka na mě vytřeštila vyděšený pohled, typu, jak se můžeš tak hloupě zeptat?

A tak se už na nic neptám, ani netuším co na to dál říct, netušila jsem, že se dá do toho takhle vlítnout, vždyť ten její

Tomáš má sedmnáct roků, má starší sourozence, to je fakt tak blbý? No prostě buran z vesnice!

Majka přerušila mou vnitřní hádku. „Tom tvrdil, že je to takový důkaz lásky, se s ním vyspat. Však víš, jak žárilil na Kamila z třetíáku? Jo, neříkej to holkám.“

Nevěřím svým uším a jen hlesnu: „Tak jste si to dokázali.“ A mám pocit, že oba zešileli!

Naštěstí přichází konečně naše třídní a posílá pár děvčat pro nové sešity, knížky už jsme dostali na konci školního roku. Přitocí se nenápadně k Majce a šeptá jí, že může domů, že pokračovat nelze. Vůbec nechápu, kde vzala Majka tu sílu říct třídní, že by ráda s námi dnes zůstala. Ta jí to dovolila.

No já mám tmu před očima a snad jsem i ohluchla, ale tvrdá realita mě probrala o přestávce, když jsem slyšela všude okolo sebe, že „malá Dolejší z druháku je v tom“.

Majka mě na dvě doby obvinila, že neumím držet hubu a o pár sekund později se probíraly otázky typu co vaši a co Tom? Vezme si tě? No jo, jste mladí, budete muset dokoupit roky. O další přestávce se už perou plínky, no prostě mazec. Mlela jedna přes druhou a asi jsem byla jediná, která ví, že je něco špatně. A tak jsem se snažila splynout s davem a děkovat v duchu Kubovi, který snad pochopil, proč odmítám „důkaz lásky“.

Nakonec tomu dává korunu Božka, která se bez obalu zeptá Majky: „Domlouvám na víkend ještě Morávku, nepřidáš se?“ Přišla trapná pauza a Boženka teda pokračuje: „No jo!!! Tebe asi vaši nepustí, když jsi v jináči, co? A tak pošli aspoň

Toma, my se ti o něho postaráme, že Zuzko??!!“ a řehtá se jak praštěná.

Majka vyletí ze třídy jak střela a já za ní. „Prosím tě, vykašli se na tu krávu a nelítej tu jak poděs, ještě si ublížíš!“

Potkala nás třídní, ta to pochopila, že se Maruška už rozloučila a jde domů, popřála jí hodně štěstí a mě pouští s ní a nemusím se dnes vracet. No já padnu, to je najednou péče, ale asi poznala, že to loučení neproběhlo v klidu a že je Majka schopná vlítnout pod první auto.

Jdeme pomalu, ale mlčky, obě musíme rozdýchat ten nechutný výstup Božky. Začnu první: „Jak jsem řekla, vykašli se na ni a Tomovi nic neříkej, stejně by bez tebe nejel, to se s tebou klidně vsadím.“

„Já vím, hlídá mě, jsem totiž rizikově těhotná, protože jsem mladá a malé roste jako o život, dívej, už nedopnu rifle.“ To vypouklé břicho mě trošičku rozněžnilo, tak ji беру kolem ramen a povídám:

„No a ty tu lítáš jak pomínutá kvůli hloupé koze. Tom by jí určitě nafackoval. No nemám pravdu?“

„Určitě!“ už jen hlesla, protože přišel záchvat smíchu nad představou zfackované Boženky.

„Zuzi, promiň, že jsem byla na tebe protivná, došlo mi, že jsi to nevykecala ty a taky mi došlo, že jsem byla naivní si myslet, že se to okamžitě neproflákne.“

Jen kývnu. „Neboj, dávno zapomenuto.“

Už jsme u nich před barákem, před tím barákem, co je na dvoře klepač a ten zažil naše dětské hry, první lásky, cigaretky... taky jsme tu loni v létě stanovali a začali jsme

s Kubou chodit. Kuba na tomto sídlišti taky bydlí, je to vlastně soused Majky.

„Bojím se,“ říká Majka, „ale má to i své výhody, všichni mě obskakují, rozmazlují, Tomáš ten mě hlídá, nesmím ani s košem.“

Já se jen v duchu ptám, jak to dlouho vydrží, hlavně Tomovi, ten by se hlavně měl starat a ne žárlit a dělat scénky, jak ho známe.

Majka však pokračuje ve svém snu. „Chci Tomovi porodit syna, školu si dodělám na mateřské. Ale určitě si vyberu jiný obor, něco kulturnějšího.“

Jen těžko si představuji, co si pod tím vším představuje, ale je mi jasné, že ztrácím kamarádku. Ne, že by mě přestala zajímat, mám ji pořád stejně ráda, ale ona má teď úplně jiné starosti a to nás dříve nebo později rozdělí.

A taky rozdělilo. Když jsem ji navštívila, neměla jsem srdce jí líčit naše akce plné volnosti. Vedle ní jsme byli mladí a nekonečně svobodní, určitě se trápila, ale nikdy to nepřiznala (až po létech po rozvodu). Tomovi porodila zdravou holčičku, školu nikdy nedodělala a žádnou jinou ani nedělala a už nikdy neměla další děti. Vlastně se docela brzy stěhovali pryč, ani nedala vědět kam, Tomáš si to prostě nepřál. A když jsme se náhodou potkaly ve městě, neměla nebo nechtěla mít čas si někam zajít na pár minut pokecat. A tak jsme se v tom světě dospělých ztratily.

Konečně jsem doma a sama, tak využívám klidu a píši dopis pro mou lásku.

Ahoj Kubo!!!

2.9.1985

Předem tě srdečně zdravím a vzpomínám. Je mi neskutečně smutno.

Léto uteklo jak voda a podzim je znát i cítit ve vzduchu. Dnes ráno byla taková mlha, že nebyl vidět Místek. V hlavě mi jezdí vlaky, to houkání nesnáším, slyším to ve škole, doma. Nenávidím vlaky, které mi tě odváží. Už se nemůžu dočkat pátku, budu tě čekat.

Ani nevím jak ti to napsat, za pár let by to byla asi super zpráva, ale dnes....?? Nebudu tě dál děsit, Majka je v tom. Možná už to víš od Toma, znáte se, jste kamarádi. Nechápu, co budou dělat, Majka musí přerušit školu, a potom? Nemyslím si, že se jí bude potom chtít s děckem a jak znám toho jejího, ten jí určitě tvrdí, že je uživí! Jo a Tom tomu říká důkaz lásky, podle mě je to úplný debil, který se o Majku tak bál, tak na ni žárlil, že ji raději zbouchnul. Ne, pro mě tohle není žádný důkaz lásky, ale prachsprosté citové vydírání.

No nic a co u vás nového ve škole? U nás zvládla opravy jen Julka, Zorka a Věra ne a ty ostatní neznáš, tak nás zbylo 19, vlastně 18. Majka vlastně taky dnes skončila. Jo a Božka mobilizuje na víkend lidi pod stan, co s tím provedeme? Já to doma zkusím prozkoumat a uvidíme v pátek.

Budu končit, za chvíli přiletí Pěťa a bude zvědavý. Posílám pusinu, tvoje Zuzka

Ještě dozdobím psaníčko i obálku srdíčky a hybaj na poštu. Dopis stihne odpolední rozvoz a já jako obvykle ho pošlu expres, abych to měla zicher, že dorazí za mou láskou včas.

Poflakuji se po náměstí, nechce se mi domů, jenže mě přepadl hlad, tak se vydám k domovu. Najím se a pustím se do sešitů, kde musíme udělat okraje a obalit je. A jak znám Pét'u, bude chtít pomoci se stejnými volovinami. Snad aspoň on to bude dostávat postupně, ne jako my hned vše najednou.

Nakonec jsem přece jenom nakoukla do dvou obchodů, ale samozřejmě, že tam nebylo nic na mě. Má velikost je 158 – v jed- niče, je to sice dívčí velikost, ale ta dámská začíná u velikosti číslo 42 a do té snad nikdy nedorostu (jen pro porovnání, dnes jsou čísla už od 36 a já dorostla do 38, maximálně někdy 40). I mamka měla šílené problémy něco vybrat, taky tu 42 měla velkou, tak se věčně něco přešívalo, nebo se nechávalo prostě ušít. Ale dneska si s tím prostě nebudu dělat hlavu, matinka něco vymyslí, ta si to užívá.

A mám prý jedno štěstí - dědu v Americe. Ten jednou za rok pošle balík s hadry. To byste dnes nevěřili, jak ty balíky byly prolustrované a velice často poškozené, jen tak aby to nešlo reklamovat (natržené tričko ve švu, škrábnutá gramo deska). Naši to párkrát zkusili, ale už to vzdali, prostě se to svedlo na špatnou kvalitu zboží, dokonce jsme dostali písemnou odpověď od experta na jakost zboží a bylo tam napsáno, že je to zboží třetí kvality a nic s tím nenareklamujeme. Na celní zprávě se nám ještě vysmáli, že co

j jsme jako čekali od Amíků, že nám budou posílat něco extra? A dál se s tím prostě nehlo. Ale měla jsem teda to štěstí, že jsem měla od mala rifle a bavlněná trička, vždycky nějakou super bundu. Asi proto mi naše obchody a zboží v nich starosti nedělá, vytvořila jsem si svůj styl a k tomu mi tričko, rifle a svetr stačí. Matka ze mě sice šílí, ale i na to jsem si zvykla.

Jen ty dopisy se mi nechtějí moc psát. Zlobila jsem se na dědu i na tátu, že nejsou nic moc rodinné typy. Děda v Americe a tady nechal manželku - mou babičku s třemi dětmi, jenže až po létech jsem se dozvěděla, že bábi za ním chtěla i se všemi dětmi, jen ji režim prostě nepustil. A tátovi se to podařilo až se třetí ženou. (Je fakt, že tenkrát jsem měla na věci jasný náhled a hotovo. Jen dnes je dnes a dávno vím, že nic nebylo jednoduché a černobíle se dívat na svět taky není dobré. Jenže která mládež není taková „chytrá“? Všichni jsme takoví byli a vy taky budete.)

A tak se konala má adopce a mně konečně přiklepli mého jediného milovaného tatínka i s jeho úžasným příjmením, z Horké jsem byla najednou Ondruchová. Ale byla okolo toho mela, musel zasednout soud a paní soudkyně se mě osobně ptala, beze svědků, jestli s tím vším souhlasím. Kdybych byla potvora, tak bych to jediným „nesouhlasím“ Horkému pěkně zavařila, místo Ameriky by jel leda na Kikiriky... nikdy jsem však nedělala nikomu problémy, tak proč teď a já jsem najednou byla Ondruchová a o tom jsem ani nesnila. I dál to byla ještě groteska. Měla jsem na staré příjmení vyřízenou

občanku, jen se čekalo na slavnostní hromadné předávání, které se konalo beze mě, ale mně to nevadilo, měla jsem novou, s hezčí fotkou a krásným příjmením. A i ve škole se přepisovalo, všechny zápisy, smlouvy, i v třídní knize, bylo kolem toho zmatků a práce, nový učitel si myslel, že jsem se prostě vdala, ale já se hrdě hlásila k adopci. Holky z děcáku si myslely, že jsem jedna z nich a tak nebyly na mě tak drzé jako k ostatním. A pro Kubíčka to byl důvod si mě dobírat, ať si na to příjmení moc nezvykám, že zanedlouho budu nosit jeho příjmení a to Varady. No prostě sexy, ani by se to neskloňovalo.

Konečně je středa a já se dočkala psaníčka. Neodpovídal mi Kubíček vlastně na nic, co jsem se ho ptala (technicky nemožné, oba píšeme hned v pondělí nebo v úterý, aby dopisy došly aspoň do pátku), ale o víkendu na Morávce už věděl od Pitrisa a to mi došlo, Božka a Pitris spolu chodí a o Morávce už mlela v pondělí, tak se kluci asi taky domlouvají. Kuba zatím píše, že je to super nápad, že to doma zkusí, ve škole mají zatím pohov. Ve škole jsem to probrala s Božkou, tentokrát v klidu a hlavně prakticky, co kdo vezme atd. Potkala jsem na chodbě Bublínu.

„Čau Bublí,“ volám na ni a ona neochotně zastaví. „No co je?“

„Pojedeš s námi v pátek na Morávku? Jedu já s Kubou, Božka

s Pitrisem a asi Kryštof.“

„Já ti nevím,“ zamumlá a celá červená mizí, ani jsem jí nestačila říct více, ale když bude chtít jet, tak se zítra doptá.

Vrátila jsem se do třídy a ptám se Božky: „Ty, nevíš co je s Bublinou? Normálně vříská jako pominutá, že jede a dneska přede mnou vlastně zdrhla.“

„Co já vím?“ odbyla mě a mísí se do hloučku holek

„No sory, že se starám,“ odpovídám vlastně sama sobě, Božka už mě nemohla slyšet.

2. Podraz

Konečně je pátek, vytoužený, vysněný celý víkend před námi. Naši mě pustili bez větších cavyků, je opravdu hezky a slíbila jsem, že letos to bude opravdu naposled. Kuba taky bez problémů a přijel dokonce dříve z intru, tak teď už pádíme na autobus.

No jasně Pitris dorazil ožralý, ale jak? Vůbec se divím, že ho řidič pustil do autobusu. S Božkou řeší nějaké blbosti, to zase bude ostuda. A když to přežijeme v autobuse, tak ho Boženka dohoní na místě a budou v lihu celý víkend, no to nám to pěkně začíná... jen se s Kubou na sebe podíváme, pokrčíme ramena a víme, že s nimi nic nenaděláme, že to prostě přežijeme. Sedáme dozadu, držíme se za ruce a jsme šťastní, že jsme spolu.

Uvažuji o tom, že jsem Kubu nikdy neviděla ožralého, v náladičce ano, ale tak jak často vypadá Pitris, pod obraz, tak to ne. Cigárko, pivečko si dáme rádi oba, ale ztrácet kontrolu sama nad sebou nehodlám v jakémkoliv opojení.

Jsme na místě a dorazili jsme na naše oblíbené místo u řeky Morávky, je tu akorát plac na tři stany, ohniště jsme si udělali sami a na koupání i zaplavání hloubky dost, na řece je totiž zrovna v tomto místě splav. Naše stanové městečko je obklopené březovým hájem a za ním je louka, na které se dá hrát třeba fotbal. Na druhé straně řeky je obrovský kopec

s hlubokým lesem, ve kterém sbíráme lesní plody i houby, když se nám chce, ale takový borůvkovomalinový kotlíkový čaj má své kouzlo. Takže ráj, pokud nepřijedete s ožralým Pitrisem a Božkou, která se první shání po chlastu, aby ho dohnala. Podařilo se, jsou v tom oba, fakt dvojka k pohledání.

Zrovna začali řešit Bublínu, proč nejela atd. Mě zatím důvod neznámý, normálně se dokážu vypnout, neposlouchat, ale Boženku v ráži přeslechnout nelze a protože se snažíme postavit stany, aby se vše stihlo do tmy, tak není ani kam utéct.

„Ta se nám do očí nemůže podívat, každého tu ošukala!“ řve Božka po Pitrisovi a ten se hájí: „Mě ne!“ a na víc se nezmůže, padá k zemi jako podťatý prase. Letíme k němu, jestli si neublížil, ale on si už v klidu pochrupává. A Božka ječí dál: „Tu děvku tady mezi námi víckrát nestrpím, no jen se přiznejte, frajeři, že jste ji ojeli všichni!“

My dva s Kubou nepřiléváme do ohně, houby nám po tom, raději dostavět stan a zmizet v lese na dřevo, tak nějak jsem to cítila z Kuby, že by taky rád zmizel... Kryštof se ozval:

„No co když mi dala?! To jsem měl utéct? Proč? Já nikoho nemám. A nechápu, proč by hned měla být kurva.“

Ale do toho se vložím, protože mi dochází, že je pod zákonem, Bublínu známe ze základky, je o rok mladší a k nám na učňák nastoupila letos. „Krisi, ale ona je snad pod zákonem, kdyby to prasklo, tak máš průser jak mraky!“ Kryštof nemá najednou odpověď, asi mu to došlo, ale Kuba mu hází záchranné lano. „Já si myslím, že Bublína měla patnáct, nevzpomínáš, ona propadla někde na prvním stupni.“ (A to já

jsem nemohla vědět, já jsem se k nim na základku přidala až v té páté třídě a dost jsem měla trápení s přestupem a tak.)

Jo, Kryštof si na to vzpomněl a očividně se mu ulevilo. Božka je už v limbu, tak se rozpovídáváme a já říkám: „Ale stejně, vždyť víte, jak dopadla Majka s Tomem, tak aspoň o té zodpovědnosti by to mohlo být, ne hoši?“ Kryštof mává rukou a odchází a Kuba mě překvapil.

„Když je mamlas, tak ať tahá kočárek, všichni nejsou taková nemehla.“ No vida Kubíka a takoví to jsou kamarádi. A tak mi nedalo se zeptat: „A co tím naznačuješ, že se s tebou nemám bát?“ Otázka zůstala viset ve vzduchu, vrátil se Kryštof, jen po sobě hodili okem a vrhají se na přípravu ohně a večeře. Máme jako tradičně k večeři špekáčky a kdo to má rád, opeče si i chleba (dodnes to mám ráda, a když je příležitost, opeču si i chleba), jíme v klidu sami tři a jsme vděční, že ti dva zalomili a máme klid.

Kuba si šel ulevit do lesa a já si zesiluji magič a pouštím si Hells Bells - Pekelné zvony od AC/DC a to se musí vychutnat i právě proto, dokud drží baterky. Kris se ke mně skloní. „Kuba ji ojel taky.“

Asi špatně slyším. „CO!!!“ výkřik do tmy, došlo mi to. A znám Krise, ten by mi nelhal. A pokračuje, protože mlčím. „Minule, když jsi musela odjet dřív. Bublina odjela hned ráno a Kuba se tvářil, že o ničem neví, tak jsem mu pomohl, dostal ode mě na hubu.“

„Proboha proč? A proč mi to vlastně říkáš?“

„Protože udělali z Bublíny couru, proč? A já se mám cítit jako děvka? Proč? Když Kubík se tváří jako anděl a to mi slíbil, že dá vše do pořádku a dneska se jí ani nezastal. Jenže to by se musel první přiznat, že? A do toho se mu asi nechce. Nedivím se mu, jsi fajn holka, jenže ve vztahu se prostě nelže, proto jsem ti to řekl... promiň.“ A odchází.

To už nevydržím a vyletím. Promiň?! Ani se neohlédl, je pryč.

V hlavě mi hučí a vše ve mně řve!! JE KONEC!!! A srdce se přidalo a začalo bolet tak, že mám pocit, že se brzy roztrhne na milion kousíčků... (nikdy jsem nepochopila, že je to vše jen chemie, dodnes mám jizvu na srdci).

Přichází, ani v mysli mu nemůžu přijít na jméno. Snad deset sekund se díváme na sebe, snad si myslí, že jdu k němu, zastavil se a já vidím proměnu v jeho tváři, pochopil... ještě se rozhlédne kolem sebe. Já se konečně pohnu z místa, ale běžím k řece a dál do vody nahoru na splav, vše se zpomalilo jako v blbém filmu, voda mi dávno pronikla skrz boty, rifle, vnímám jen ten úžasný proud vody, otáčím se a na zlomek sekundy se setkají naše pohledy, ty jeho oči... Vrhám se ze splavu po hlavě do vody. Nebyl to žádný pokus o sebevraždu, chtěla jsem jen pryč, utéct od té bolesti, od těch jeho očí...!!!!!!!

Byla to chvíle šíleného strachu, ale i radosti, moment naděje v zapomnění, možná jsem na moment zešílela, chtělo se mi smát. Vyplavala jsem na druhé straně a běžím nahoru do kopce, realita se vrátila a já musím pryč, musím utéct před tou bolestí a zradou, před láskou, která umírá a rodí se nenávist. Bože, jak mám začít nenávidět někoho, komu jsem

ještě před minutou důvěřovala a milovala!!! Chce se mi křičet, to přece nejde, láme se mi srdce a strašně to bolí!!! Padám k zemi, asi jsem omdlela. Neomdlela, to on mě dohonil a srazil k zemi. Bojuji s ním, chci utéct, chci ho zmlátit, ale nejde to, drží mě pevně. Vlastně na nic nemám ani sílu, nemám sílu mu ani nadávat, lehce povoluje sevření, jen mě lehce objímá a brečí, ne, to bude jen voda, ale je suchý, řeka se dá přebrodit... brečí, no to je dílo, tak pán nad sebou pláče??!!

Šeptá: „Ztrácím tě, Zuzko, věděl jsem to, proto jsem mlčel, nenašel jsem vhodná slova ani omluvu pro to, co jsem udělal. Je mi to strašně líto, promiň.“

Vyletím, ale jen slovně, tělo mě neposlouchá. „Promiň, je mi to líto?? Jako Krisovi, jako Bublině?? Všem je to líto?? Tak proč?? Proč ubližujete, když je vám to líto!!!“ řvu, ale hlas mi selhal, on jenom špitne: „Ti dva za nic nemůžou.“

„No to vidím, že za nic nemůže a je mu to i jedno. Řekne mi takovou věc a klidně si sedí u ohýnku.“

Skáče mi do řeči. „Je to na mou prosbu. Viděl tě skočit do vody a taky hned za tebou letěl, zastavil jsem ho a přikázal, ať přikládá na oheň.“

„Přikázal? Proč tě poslouchá? Nedávno jsi od něj dostal na hubu, v jeho očích jsi...“ nedořeknu, nemám slov.

„Nedělá to pro mě, ale pro tebe, na Krise se nezlob, mělo mi dojít, že to myslí vážně a řekne ti to. Poslal jsem to všechno.“ Začínám se třást zimou.

„Prosím tě, dovol mi, ať tě dovedu k tomu ohni, nebo mi tu umrzneš a u Krise už to fakt nerozchodím.“

Má pravdu, musí mi pomoci, sama bych to nezvládla. Bere mě za ruku, chytá mě, když padám. Na břehu se zastavím, mám najednou strach. (Nikdy potom jsem už do vody po hlavě neskočila.) Než se ale stačím vzpamatovat, bere mě do náruče, ani nestačím protestovat, přebrodivel řeku a nese mě až k ohni. Cítila jsem jeho srdce, jeho teplo, začaly mi téct slzy. Jsme zpátky, spolu, ale úplně jiní lidé, nic tu nepoznávám, nepatřím sem snad?

Kris odchází, když nás viděl přicházet.

„Neodcházej, prosím.“

„Jdu si jen pro spacák a přinesu něco na zahřátí. A ty by ses měla převléct do suchého, máš do čeho?“

„Jo mám!“ Ploužím se ke stanu, jsem vděčná, že tu není Kuba.

Když jsem se vrátila k ohni, nebyl ani tam, jen Kris mi vzkazuje, že mě Kuba prosí, ať ho ráno vyslechnu, pokud budu chtít. Nic nenamítám a hážu do sebe panáka rumu. Zapálím si cigaretu, Kris si sedá vedle mě, obejmeme mě a šeptá. „Bude zase dobře, uvidíš.“

Nevěřím, ale přikývnu a slzy tečou a tečou...